

бѣгнѣтъ. Мюдюринѣтъ като бѣгаше биде убитѣ, а другитѣ се отърваха здрави. Слѣдѣ това възстанницитѣ избиха до 40 мохаметански цигани, които искали да се съединятѣ съ Турцитѣ; и тѣй ходеха по градѣтъ и прогласяваха свободата съ пѣсни.

Подирѣ това възстанницитѣ завзѣха цѣла Срѣдня Гора. Безоржжнитѣ жители на незаварденитѣ села отстраниха се въ двата по-главни градове. Вѣоржженитѣ се раздѣлиха на чети и се распрѣснаха като се стовориха върху единѣ планѣ. Една чета Панагюрци вървеше напрѣдѣ по края на горитѣ по направление къмъ Татарѣ Пазарджикѣ. Друга чета, съставена отъ Панагюрци и Копривщенци, нападна селото Стрѣлча, едничкото смѣсено турско-българско село въ централна Срѣдня Гора, и слѣдѣ единѣ бой въ който селото стана на пепелѣ, обсади Стрѣлчанскитѣ Турци въ тѣхната джамия; слѣдѣ това изгори четири малки турски селца покрай планината, наричани Юрюкѣ-маха-ле. Трета чета напредваше къмъ Златица и като се биеше съ прѣснатитѣ Черкези пазяше Срѣдня-Гора отъ Севѣрозападѣ. Въ това време възстанаха и селата около Траяновитѣ врата, обсадиха тѣснинитѣ горски, пресѣкоха телеграфитѣ и прекъснаха всѣко сношение направо съ София, съ Нишѣ, Босна и т. н. Бенковски съ една чета самѣ нападна въ селото Бельово, гдѣто подѣ планината се свършва Цариградската желѣзница, изгори станцията, изби заптиитѣ и събори два моста на желѣзницата, но европейскитѣ чиновници що имаха служба по желѣзницата, остави ги да си отидѣтъ свободни. Както се види възстанницитѣ имаха такѣвъ планѣ, слѣдѣ като завземѣтъ тѣзи важни мѣста, тогасѣ отъ три страни да